

Преюдициални въпроси

1) Допускат ли членове 4 и 13 във връзка със съображения 6, 8, 28 и 31 от Директива 2008/98/ЕО⁽¹⁾ първично национално законодателство и свързаното с него вторично законодателство за прилагането му, като член 35, алинея 1 от Декрет-закон № 133/2014, преобразуван в Закон № 164/2014, и Декрет на председателя на Министерския съвет от 10.8.2016 г., публикуван в *Gazzetta Ufficiale della Repubblica Italiana* (Официален вестник на Италианската република) № 233 от 5.10.2016 г., в които само посочените в приложенията и таблиците към Декрета на председателя на Министерския съвет инсталации за изгаряне са квалифицирани като стратегически инфраструктури и съоръжения от първостепенен национален интерес, които прилагат интегрирана и модерна система за управление на битовите и подобните на тях отпадъци и които гарантират националната сигурност чрез самодостатъчност, като се има предвид, че същата квалификация не се признава от националния законодател и за съоръженията за третиране на отпадъци с цел рециклиране и повторна употреба, въпреки че тези два метода са от първостепенно значение в йерархията на отпадъците, посочена в споменатата по-горе директива?

При условията на евентуалност, ако няма пречка за посочените по-горе разпоредби, допускат ли членове 4 и 13 от Директива 2008/98/ЕО първично национално законодателство и свързаното с него вторично законодателство за прилагането му, като член 35, алинея 1 от Декрет-закон № 133/2014, преобразуван в Закон № 164/2014, и Декрет на председателя на Министерския съвет от 10.8.2016 г., публикуван в *Gazzetta Ufficiale della Repubblica Italiana* (Официален вестник на Италианската република) № 233 от 5.10.2016 г., които квалифицират инсталациите за изгаряне на битови отпадъци като стратегически инфраструктури и съоръжения от първостепенен национален интерес с цел преодоляване и предотвратяване на последващи процедури за нарушение поради неприлагане на европейските стандарти в тази област, както и ограничаване на предаването на отпадъци в сметищата?

2) Допускат ли членове 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11 и 12 от Директива 2001/42/ЕО⁽²⁾, също и във връзка помежду си, прилагането на първично национално законодателство и свързаното с него вторично законодателство за прилагането му, като член 35, алинея 1 от Декрет-закон № 133/2014, преобразуван в Закон № 164/2014, и Декрет на председателя на Министерския съвет от 10.8.2016 г., публикуван в *Gazzetta Ufficiale della Repubblica Italiana* (Официален вестник на Италианската република) № 233 от 5.10.2016 г., което предвижда, че председателят на Министерския съвет може със свой декрет да определи отново и да увеличи капацитета на съществуващите инсталации за изгаряне, както и да определи броя, капацитета и регионалното разположение на инсталациите за изгаряне с енергийно оползотворяване на битовите и подобните на тях отпадъци, които трябва да се изградят, за да се задоволят определените остатъчни потребности, с цел постепенно социално-икономическо изравняване на областите от националната територия и в съответствие с целите за разделно събиране и рециклиране, без това национално законодателство да предвижда в процеса на изготвянето на този план, произтичащ от декрета на председателя на Министерския съвет, да се прилагат правилата за стратегическа екологична оценка, както е предвидено в споменатата по-горе Директива 2001/42/ЕО?

⁽¹⁾ Директива 2008/98/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 19 ноември 2008 година относно отпадъците и за отмяна на определени директиви (ОВ L 312, 2008 г., стр. 3).

⁽²⁾ Директива 2001/42/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 27 юни 2001 година относно оценката на последиците на някои планове и програми върху околната среда (ОВ L 197, 2001 г., стр. 30; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 7, стр. 135).

Преюдициално запитване от Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Италия), постъпило на 7 май 2018 г. — Lavorgna Srl/Comune di Montelanico и др.

(Дело C-309/18)

(2018/C 268/29)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Страни в главното производство

Жалбоподател: Lavorgna Srl

Отговорник: Comune di Montelanico, Comune di Supino, Comune di Sgurgola, Comune di Trivigliano

Преюдициален въпрос

Представяват ли принципите на правото на Европейския съюз за защита на оправданите правни очаквания и за правна сигурност, наред с принципите за свободно движение на стоки, свобода на установяване и свободно предоставяне на услуги, предвидени в Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС), както и произтичащите от тях принципи на равнопоставеност, недопускане на дискриминация, взаимно признаване, пропорционалност и прозрачност, предвидени в Директива № 2014/24/ЕС⁽¹⁾, пречка за прилагането на национална правна уредба като италианската, произтичаща от разпоредбите на член 95, параграф 10 във връзка с член 83, параграф 9 от Законодателен декрет № 50/2016, съгласно която липсата на отделно отразяване на разходите за труд в икономическите оферти в рамките на процедура за възлагане на обществена поръчка за услуги във всички случаи води до отстраняване на предприятието оферент без възможност за съдействие чрез предоставяне на указания, дори ако задължението за отделно отразяване на разходите не е било посочено в документацията по процедурата за възлагане на поръчката и независимо от обстоятелството, че по същество офертата действително отговаря на изискваните минимални разходи за труд съгласно изрична декларация в този смисъл от страна на съответното предприятие?

⁽¹⁾ Директива 2014/24/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 февруари 2014 година за обществените поръчки и за отмяна на Директива 2004/18/ЕО (ОВ L 94, стр. 65).

Преюдициално запитване, отправено от Специализиран наказателен съд (България) на 11 май 2018 година — наказателно производство срещу Емил Милев

(Дело C-310/18)

(2018/C 268/30)

Език на производството: български

Запитваща юрисдикция

Специализиран наказателен съд

Страна в главното производство

Емил Милев

Преюдициални въпроси

1. Съответна ли е на чл.3, чл. 4, ал. 1, изр.2, чл. 10, съображение 16, изр. 4 и 5, и съображение 48 от Директива 2016/343⁽¹⁾, както и на чл. 47 и чл. 48 от Хартата, национална съдебна практика, която поставя като условие за продължаване на мярката за неотклонение „задържане под стража“ (четири месеца след задържането на обвиняемия) наличие на „обосновано предположение“, разбирано като установяване само на „пръв поглед“ възможността обвиняемият да е извършил деянието.

Респективно съответна ли е на горепосочените разпоредби национална съдебна практика, която разбира „обоснованото предположение“ като наличие на висока степен на вероятност обвиняемият да е извършил деянието.

2. Съответна ли е на чл.4, ал. 1, изр. 2, чл. 10, съображение 16, изр. 4 и 5, и съображение 48 от Директива 2016/343, както и на чл. 47 от Хартата, национална съдебна практика, която задължава съда, който се произнася по искане за изменение на вече взета мярка за неотклонение „задържане под стража“, така да мотивира своя акт, че да не съпоставя обвинителните и оправдателните доказателства, дори при наведени доводи от страна на защитата в тази насока; единственото основание за това ограничение е необходимостта съдията да запази своята безпристрастност, ако това дело му бъде разпределено за разглеждане по същество.